

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **N. D.**, nar. , t. č. bytem K., K., zastoupené Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2013, čj. CPR-12475/ČJ-2012-930310-V243, a ze dne 18. 1. 2013, čj. CPR-12475-1/ČJ-2012-930310-V243,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2013, čj. CPR-12475/ČJ-2012-930310-V243, s e z r u š u j e a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2013, čj. CPR-12475-1/ČJ-2012-930310-V243, s e z r u š u j e a věc se žalované v r a c í k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni, k rukám jejího zástupce Mgr. Josefa Smutného, advokáta, se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 17. 1. 2013, č. j. CPR-12475/ČJ-2012-930310-V243, jímž žalovaná k odvolání žalobkyně změnila ve výroku o zákazu vstupu rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 10. 2012, č. j. KRPS-339584/ČJ-2012-010025, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1

písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění.

Žalobkyně dále požaduje zrušit rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. CPR-13184-2/ČJ-2012-930310-V237, jímž žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 10. 2012, č. j. KPRS-339584/ČJ-2012-010025, kterým byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1.000 Kč.

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správního orgánu, podle kterého výkonem práce mimo místo výkonu práce v okrese Pardubice stanovené v rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích vykonávala zaměstnání bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona podle § 94 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Namítá, že byla družstvem, jehož je členkou, s druhem práce „Ostatní uklízeči a pomocníci“, vyslána do firmy T., K.. Právní hodnocení přijaté správním orgánem I. stupně zpochybnila již v podaném odvolání, v němž mimo jiné poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 32/2008-34, podle kterého nelze k tíži zaměstnance přičítat nesplnění oznamovací povinnosti podle tehdejšího § 93 zákona o pobytu cizinců a nelze dovozovat, že jde o výkon práce bez povolení k zaměstnání, vykonává-li cizinec práce v jiném místě, než je uvedeno v pracovním povolení. Byl-li cizinec vyslán zaměstnavatelem k výkonu práce mimo povolené místo výkonu práce, jde o porušení povinnosti zaměstnavatelem, nikoli pracovníkem, což platí i po zrušení § 93 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně vykládá žalovaná nesprávně § 145 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), když tvrdí, že se na žalobkyni jako členku družstva, která není v zaměstnaneckém poměru, povinnost uvedená v tomto ustanovení nevztahuje. Podle žalobkyně nebyly rozhodující správní orgány oprávněny činit závěry ohledně uplatňování zákona o zaměstnanosti, protože současně probíhá řízení u Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj (dále jen „inspektorát“). Řízení mělo být z tohoto důvodu přerušeno, což se nestalo. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že výklad a aplikace zákona o pobytu cizinců použitý žalovanou má zásadní negativní dopad na činnost právnických osob, jejichž účastníky nebo členy jsou cizinci, při plnění úkolů těchto právnických osob, neboť nepřipustně zasahuje do jejich podnikatelské činnosti a dochází jím k omezování konkurenceschopnosti těchto právnických osob, což je v rozporu s obchodním zákoníkem a Listinou základních práv a svobod.

Na základě výhrad uplatněných proti rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže podle názoru žalobkyně obstát ani rozhodnutí o náhradě nákladů správního řízení, které představuje vedlejší výrok závislý na rozhodnutí ve věci samé, tedy ve věci správního vyhoštění.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla všechny žalobní výhrady. Konstatovala, že odkaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 32/2008 není případný, protože v něm obsažené závěry již nejsou aplikovatelné, neboť se vztahovaly k již neplatnému § 93 zákona o zaměstnanosti. Zaměstnavatel je oprávněn vysílat zaměstnance na pracovní cesty pod podmínkou, že budou respektována kritéria pracovní činnosti uvedená v rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání, o jejichž dodržení se musí zajímat i sami cizinci. Místo výkonu práce přitom stojí na stejné úrovni, jako ostatní kritéria stanovená v rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Žalobkyni naznačovaným způsobem, tj. popřením nutnosti respektovat místo výkonu práce stanovené v povolení k zaměstnání, by bylo legalizováno

obcházení zákona a tzv. přenositelnost či časová neomezenost platnosti rozhodnutí, což je nepřipustné. Zaměstnavatel (v souzené věci družstvo) není nijak omezován ve své podnikatelské činnosti ohledně místa, v němž ji může vykonávat. Zaměstnanec (člena družstva) musí dbát toho, aby si pro více míst výkonu práce obstaral potřebná povolení k zaměstnání. Ustanovení § 145 zákona o zaměstnanosti nepřímo rozlišuje místní působnost v souvislosti s povolováním zaměstnávání cizinců podle § 92 zákona o zaměstnanosti. V situaci, kdy cizinec sice pracuje pro stejného zaměstnavatele, ale z hlediska charakteru práce se bude pohybovat na více místech, je nezbytné, aby o jeho pracovních aktivitách byly informovány i ostatní úřady práce. Proto při posuzování pojmu zaměstnání ve smyslu § 178b a § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je třeba zohlednit nejen ustanovení hlavy II zákona o zaměstnanosti, ale též ustanovení § 145 téhož zákona. K námitce, že žalovaný není oprávněn činit závěry ohledně uplatňování zákona o zaměstnanosti, z důvodu současně probíhajícího řízení u Oblastního inspektorátu pro Středočeský kraj, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 32/2008 – 57 ze dne 26. 3. 2009 a rozsudek č. j. 1 Azs 86/2004 – 59 ze dne 20. 4. 2006 s tím, že jde o zcela samostatná řízení, přičemž řízení vedené Oblastním inspektorátem pro Středočeský kraj zcela jistě není předběžnou otázkou pro rozhodování o správním vyhoštění. K námitce omezování podnikatelské činnosti právnických osob žalovaná odkázala na argumentaci k zákonnosti aplikace hlavy II a § 145 zákona o zaměstnanosti a doplnila, že cizinci na trhu práce v České republice mají postavení speciálního subjektu, přičemž ani jejich pobyt na území České republiky není automatický, ale je podmíněn držením příslušného víza, či jiného pobytového oprávnění. Zákonem o zaměstnanosti je následně regulován také trh práce v České republice, a to cestou posuzování obsaditelnosti volných pracovních míst v jednotlivých regionech a povinností cizinců mít k výkonu definovaných pracovních činností vydáno pracovní povolení, které se vztahuje právě k místu výkonu pracovní činnosti. K námitkám proti rozhodnutí odpovědnosti hradit náklady správního řízení odkázala žalovaná zcela na své rozhodnutí.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li mimo jiné cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se podle tohoto ustanovení považuje mimo jiné plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných členem družstva.

Podle § 145 zákona o zaměstnanosti záměr zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce projedná a povolení k zaměstnání pro více míst výkonu práce vydá Úřad práce po vyjádření krajské pobočky Úřadu práce, v jejímž územním obvodu má být zaměstnání vykonáváno.

Hlava II zákona o zaměstnanosti upravuje otázky spojené s povolením k zaměstnání cizince. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, který je úvodním ustanovením této části může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k

zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle § 42 odst. 1 zákona č. 261/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Co se rozumí zaměstnáváním mj. ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie, na základě něhož byla žalobkyně vyhoštěna, stanoví § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že žalobkyně i jako členka družstva mohla v České republice vykonávat zaměstnání jen na základě povolení k zaměstnání (případně zelené karty nebo modré karty). Obdobně podmínku, aby cizinec byl přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, zakotvuje § 89 zákona o zaměstnanosti. Z druhé části věty tohoto ustanovení vyplývá, že „za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných (...) členem družstva ...“ Skupiny cizinců, kteří nepodléhají povinnosti získat povolení k zaměstnání, jsou stanoveny zejména v § 98 téhož zákona.

Vývojem a rozbořem právní úpravy povolování zaměstnání cizincům, včetně inspirujících zdrojů této právní úpravy [zásady Rezoluce Rady ze dne 20. června 1994 o omezeních týkajících se přijímání státních příslušníků třetích zemí na území členských států za účelem zaměstnávání (úř. věst. C 274 z 19. 9. 1996, str. 3)] a samotnými podmínkami pro vydání povolení k zaměstnání se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. prosince 2011, čj. 6 Ads 139/2011-82 (č. 2579/2012 Sb. NSS). Z tohoto rozsudku mj. plyne, že přístup k zaměstnávání cizinců (s výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) v rámci Evropské unie je vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích členských státech poměrně restriktivní. Tento trend přitom sleduje i česká právní úprava.

Předpoklady pro kladné rozhodnutí, tedy pro vydání povolení k zaměstnání, stanoví § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něhož může být toto povolení vydáno, jestliže (a) pracovní místo bylo zaměstnavatelem ohlášeno v souladu s podmínkami v § 35 zákona o zaměstnanosti, (b) toto pracovní místo nebylo možno buď s ohledem na požadovanou kvalifikaci, nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak a (c) zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86 zákona o zaměstnanosti. Při vydávání povolení k zaměstnání se také přihlíží k situaci na trhu práce. Pokud jde o postup podle § 86 zákona o zaměstnanosti, ten s účinností od 1. 1. 2009 nahradil povinnost zaměstnavatelů obstarat si povolení k získávání cizinců. Povinnost zaměstnavatele nyní spočívá v oznámení úřadu práce záměr zaměstnávat zahraniční zaměstnance a v projednání tohoto záměru projednat s úřadem práce. Po obsahové stránce se tohoto projednání vztahuje zejména na počty cizinců, které by chtěl zaměstnávat, druh práce a předpokládanou dobu výkonu práce.

Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se tedy posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic, tak z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Zásadní změnu vykonávané práce je přitom třeba považovat za porušení podmínek pracovního povolení, pro které lze vydané pracovní povolení odejmout (§ 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Výkon takové práce by rovněž byl prací nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti a byl by také zaměstnáním bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

V projednávané věci po skutkové stránce není sporu o tom, že žalobkyně byla v době od 1. 8. 2012 do 31. 8. 2012 vyslána na pracovní cestu do T. v K.. Ve vztahu k jiným obdobím však správní orgán dokazování nevedl; jak k tomu výslovně uvádí žalovaná na straně 4 napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, *„období zmíněného zaměstnání účastnice řízení, ač nebylo prokazováno komplexně (...), ale pouze od 01.08.2012 do 29.08.2012, bylo spisovým materiálem náležitě doloženo“*. V uvedeném období žalobkyně disponovala platným povolením k zaměstnání, a to na základě rozhodnutí o povolení k zaměstnání Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 10. 4. 2012, čj. PA-PA-ZZ-65/2012. V povolení k zaměstnání byl jako místo výkonu práce uveden okres Pardubice a jako druh práce bylo uvedeno „Ostatní uklízeči a pomocníci“. Není tak sporu o tom, že žalobkyně v uvedené době vykonávala práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání (v jiném okrese). Sporná však je právní kvalifikace tohoto výkonu práce, tj. zda lze na takovou práci nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání, či nikoli.

K tomu soud uvádí, že shodnou právní problematiku za obdobných skutkových okolností se zdejší soud zabýval již v minulosti, zejména v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, čj. 44 A 31/2012-50) a ani v nyní projednávané věci neshledal důvod, aby se od v něm zaujatého právního názoru odchýlit. Podle shora označeného rozsudku je vyslání cizince mimo místo výkonu práce možné, avšak pouze za podmínek stanovených pro pracovní cestu zákoníkem práce (§ 42). Zákoník práce přitom platí také pro pracovní vztahy mezi družstvem a jeho členy (srov. § 5 odst. 3 zákoníku práce, § 226 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Vymezení místa výkonu práce v povolení o zaměstnání nelze chápat jako absolutní omezení i pro případné vykonání pracovní cesty, jejímž pojmovým znakem je právě vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce. Přihlédnuto však musí být k časové omezenosti a nezbytnosti takového vyslání, protože vysílání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce nelze používat dlouhodobě a pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce sjednaného v pracovní smlouvě, potažmo místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta proto může být pouze krátkodobé povahy. I přes zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti není důvodu neakceptovat přiměřenost trvání pracovní cesty v délce maximálně 30 kalendářních dnů.

S ohledem na výše uvedené tak lze shrnout, že cizince je možno vyslat na pracovní cestu, přičemž takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu však musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa (popřípadě též druhu) výkonu práce. Pokud by takové skutečnosti byly prokázány, pak by se skutečně jednalo o obcházení zákona a o práci konanou bez vydaného pracovního povolení.

Tímto směrem však žalovaná v souzené věci dokazování nevedla. K argumentaci žalované ustanovením § 145 zákona o zaměstnanosti, lze dodat, že toto ustanovení je pouze kompetenčním ustanovením určujícím, která krajská pobočka Úřadu práce je místně příslušná k vyjádření se k záměru zaměstnavatele zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce, a nikoli ustanovením vylučujícím možnost použití § 42 zákoníku práce. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 86 zákona o zaměstnanosti, podle kterého zaměstnavatelé mohou získávat cizince na volná pracovní místa, která nelze obsadit jinak, jestliže předem krajské pobočce Úřadu práce oznámí a projednají s ní záměr zaměstnávat cizince, včetně jejich počtu, druhu práce, kterou budou vykonávat, a předpokládané doby výkonu práce. Dále pak navazuje na § 92 zákona o zaměstnanosti, které upravuje vydání povolení k zaměstnání.

Námítka, že žalovaná nebyla oprávněna činit závěry ohledně uplatňování zákona o zaměstnanosti, když v současné době probíhá i řízení u Oblastního inspektorátu pro Středočeský kraj, není důvodná, neboť jde o dvě zcela samostatná řízení. Taktéž námitka omezení podnikatelské činnosti zaměstnavatele zaměstnávajícího cizince s ohledem na shora uvedené úvahy o právní úpravě zaměstnávání cizinců není důvodná.

S přihlédnutím ke shora uvedenému lze shrnout, že pro závěr, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebyl žalovanou dostatečně zjištěn skutkový stav, což představuje vadu řízení, pro kterou soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání rozsudkem (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). K závěru, který žalovaná učinila, totiž není možné dospět pouze na základě toho, že žalobkyně na základě vyslání na pracovní cestu vykonávala práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání (v jiném okrese), aniž by bylo odpovídajícím způsobem zjištěno, že šlo o pracovní cestu neodpovídající limitům stanoveným zákoníkem práce. Z důvodu této vady soud rozhodnutí žalované o správním vyhoštění zrušil a věc ji vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně se žalobou domáhala také zrušení rozhodnutí žalované ve věci nákladů správního vyhoštění. Toto rozhodnutí je rozhodnutím závislým na rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Jelikož rozhodnutí ve věci samé bylo zrušeno, zrušil soud rovněž rozhodnutí žalované ve věci nákladů správního vyhoštění a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100 Kč, tj. 6.200 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném po 31. 12. 2012], dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč, tj. 600 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, to vše navýšeno o částku 1.428 Kč odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Byť žalobou byla napadena dvě rozhodnutí žalovaného a podle § 12 odst. 3 vyhlášky by odměna měla být určena součtem za obě takto spojené věci, soud odměnu za druhou věc týkající se rozhodnutí žalované ve věci nákladů správního vyhoštění do náhrady nákladů řízení nezahrnul. Tato věc je závislým rozhodnutím na věci hlavní (často bývá výrok o náhradě nákladů řízení také součástí rozhodnutí o věci hlavní) a nevyžadovala si z tohoto důvodu ze strany žalobkyně ani žádnou zvláštní argumentaci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 2. dubna 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 2. 4. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost:
Lébllová